

Geroepen om te herderen

Ev.: 4^e zondag van Pasen B jaar, Joh. 10, 11-18, Roepingenzondag

Hebt u ooit in uw leven wel eens een herder ontmoet? Ik een paar jaar geleden in de straten van Exloo, in de kop van Drenthe. Ik zag hem in de verte al aankomen, achter zijn kudde, die zelf de weg wel wist. Warm gekleed, gebruind, ruige baard, met een hoed op, en een stok als staf. Een Border Collie, - met een air van alsof hij de baas was, - lette er op dat er geen schaap eigenwijs weg kon lopen van de kudde. De herder bleef dicht op de kudde, moedigde achterblijvers aan en zorgde er voor dat hij vlak achter die laatsten bleef lopen.

Even later stonden wij, met onze handen gevouwen over de houten omheining van de kraal bij de stal. Er heerste volmaakte rust; ze waren helemaal stil, de schapen. 'Dat duidt er op,' zei de herder, 'dat ze zich op hun gemak voelen. Dan hoor je ze niet, ze zetten zich aan het herkauwen.'

Vol begrip voor mij als stadse leek, wees hij mij op de verschillende soorten. 'Dat daar zijn de bekendste hier: Drentse heideschapen. En dan hebben we nog, kijk: Blauwe Texelaars, en die daar: Schotse zwartkoppen en Hampshires Downs. Die, kun je dat zien, met wol tot over hun wangen en tot op hun voorhoofd.'

De hartstocht waarmee de man over zijn schapen sprak was hartverwarmend. Ik kon mij voorstellen dat hij het hulpgeroep van elk schaap zou herkennen. Hij kende zijn schapen en zijn schapen kenden hem

Ik weet niet hoe u dat voelt..... Het is een prachtig beeld in het evangelie, dat van die goede herder. Het is bijna onwerkelijk, zo gaaf, zo idyllisch. En juist dat maakt het riskant als je dat beeld op een andere situatie legt, ter verduidelijking van iets. Het kan gemakkelijk verkeerde associaties oproepen. Speciaal als op een dag als deze – roepingenzondag – als de kerk het beeld van de Goede herder verbindt met de roeping van priesters, diakens en religieuzen.

We weten immers al lang dat een pastoor, met een of twee o's, een gewoon mens is, en de eisen die aan de pastor-herder gesteld worden, zijn soms bovenmenselijk.

Hoe kun je in onze tijd herder zijn over een kudde? Moet je een afrastering maken en proberen je schaapjes daarbinnen te houden door ze daar dagelijks of wekelijks voedsel aan te bieden, of moet je een bron slaan met goed water die je de dieren aanbiedt, voor als zij er naar verlangen? Dan zul je afrasteringen niet nodig hebben en zelfs schapen

van andere kuddes toelaten. Ook als ze zich niet houden aan de piketpaaltjes van elke zondag of toch ten minste eenmaal per maand naar de kerk komen, alleen als man en vrouw gehuwd samenwonen, enz? Zo'n schaapsstal staat open voor iedereen op de momenten dat zij behoefte aan de bron hebben.

Hier raakt het kerkbeeld het beeld van de herder. Kun je nog, of kun je nog willen, een hek om het weidegebied te zetten? Of kun je met een verbindende, krachtige visie de schapen vrij laten dartelen over de Drentse heide tot ze dorst krijgen en verlangen naar de bron? Samen met anderen ben je daar dan als herder en biedt je ze de bron en een dak boven hun hoofden.

Complimenten als je je, misschien ook nog van een andere taal en cultuur, op die wijze, authentiek, - je bent wie je bent - voor je kudde wilt inzetten.

En herder? Nooit was paus Franciscus voor mij meer herder dan toen hij in Irak, niet tussen de muren van een kerk, maar in de open lucht, tussen de puinhopen van kapotgeschoten gebouwen zonder dak, solidair was met de mensen daar, in hun kwetsbaarheid, en daardoor bemoedigde, hoop en kracht gaf.

Luisterlied: Lean on me - Michael Bolton

Er zijn voldoende redenen om het begrip 'roeping' niet te exclusief te maken. Het heeft brede betekenis. Bij ons, 'gewone gelovigen' past het begrip 'roeping' evenzeer als bij de kleine groep die kiest voor een religieus leven. Roeping is het onontkoombare verlangen je te verbinden aan iets dat groter is dan jij. Het is het antwoord op een maatschappelijke roep en hij wordt tot je diepste bestemming als je jezelf geroepen voelt. Het oeroude Bijbelse begrip uit Genesis waarin de mens naar God uitroept: 'Ben ik mijn broeders hoeder?' geeft dat antwoord. Ja: wij zijn elkaars hoeder. Wij zijn geroepen elkaars herder te zijn, te luisteren naar de nood van onze medemensen, zo nodig in zelfopoffering voor hen te zorgen.

Toen u/jij je levenspartner vond, toen je een kind kreeg, toen je op jezelf ging wonen en een buurman of buurvrouw werd, je eerste baan kreeg, toen je als vrijwilliger ging werken, als schuldhulpmaatje, of in de kbo vrijwilligerswerk ging doen? Of in de coronatijd iets extra's ging doen voor mensen? Mag je dat niet als je geroepen voelen, als je je daarvoor inzet?

We hoeven niet zelf de touwtjes in de handen te hebben. In de zorg voor klimaat en natuur, armoedebestrijding of vluchtelingenopvang kunnen we samenwerken met alle mensen van goede wil en wat zij al aan initiatieven hebben opgezet. – Je inzetten voor anderen schept verbondenheid en daarin vind je kracht.

Geroepen worden voelt vaak als dingen doen omdat je vindt dat die gedaan moeten worden. Soms kan het zelfs zo zijn dat, doordat anderen ons vragen om door te gaan met de dingen die wij doen langzaam tot ons doordringt, dat het meer is dan vanuit maatschappelijke nood, dat wij ons voor die dingen inzetten, dat wij ons geroepen weten door het appèl vanuit het evangelie.

Luisterlied: Christ be beside me - James Kilbane

Het beeld van de Goede Herder staat, en het is een prachtig beeld.

Als we het maar zoals in het evangelie op Jezus toepassen. Hij is de bron én de goede herder. De bron, die ons altijd weer aantrekt én de herder die ons aanvaardt zoals we zijn en ons op ons levenspad begeleidt. Wij moeten zelf het pad gaan. Jezus zal als herder het probleem dat corona heet, niet voor ons oplossen, net zo min als de onverantwoorde manier waarop wij met elkaar en met de natuur omgaan. Daar moeten wij zelf iets aan doen. Collectief, en ieder op zijn of haar niveau. Maar elke dag mogen wij weten dat hij bij ons is, ons inspireert en aanmoedigt.

Hij kent de schaapjes die zich aan zijn zorgen toevertrouwen. Hij loopt met hen mee en zo leidt hij zijn mensen op de weg van hun welzijn. En als het moeilijk wordt neemt hij je op zijn schouders.

Waarom? Waaróm doet hij dat?

Het staat één vers eerder in het Johannesevangelie dan het fragment dat wij net gelezen hebben: 'Opdat wij leven hebben in overvloed.' Opdat wij mensen leven hebben in overvloed. Ik ben geneigd dat 'in overvloed' ook overvloedig uit te leggen. Het gaat om een goed leven in het hier en nu, en dan voortdurend.

Het is goed te beseffen dat wij wonen in het rijkste deel van de wereld en dat 'leven in overvloed' zeker in de zin van een

'mooi' leven nog lang niet voor iedereen waar is. Jezus heeft laten zien dat het onze verantwoordelijkheid is solidair te zijn, zoals hij aandacht had voor wie niet mee kunnen, uitgesloten, zieken en armen in deze wereld. Daarom heet hij de Goede Herder.

Als hij ons oproept om mee te herderen, maakt hij ons duidelijk dat wij geroepen zijn om leven in overvloed te brengen aan de mensen om ons heen, dichtbij en ver weg. Ieder mens doet er toe, is waardevol, honorabel, is geroepen tot een leven met eeuwigheidswaarde, dat hier en nu al begint.

Ad Besems